

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

Bc. Z. D.

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
se sídlem Přátelství 1960, 397 01 Písek

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 6. 2018, č. j. MV-40378-8/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil

usnesení policejního prezidenta (dále „prvostupňový správní orgán“) ze dne 7. 2. 2018, č. j. PPR-34712-3/ČJ-2017-990131, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) z důvodu zjevné právní nepřípustnosti zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2017 o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“).

2. Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 13. 11. 2017, č. j. KRPU-143127-57/ČJ-2017-0400KR-PK (dále jen „rozhodnutí o pořádkové pokutě“), byla žalobci podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu uložena pořádková pokuta ve výši 5 000 Kč za ztěžování postupu správního orgánu tím, že se bez náležité omluvy nedostavil k nařízenému ústnímu jednání. Žalobce podal proti rozhodnutí o pořádkové pokutě odvolání ze dne 30. 11. 2017, v rámci kterého navrhoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.
3. Prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, č. j. PPR-34712-4/ČJ-2017-990131, zrušil rozhodnutí o pořádkové pokutě a řízení ve věci uložení pořádkové pokuty zastavil. Současně prvostupňový správní orgán usnesením ze dne 7. 2. 2018, č. j. PPR-34712-3/ČJ-2017-990131, řízení o žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2017 o přiznání náhrady nákladů řízení z důvodu zjevné právní nepřípustnosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil. V odůvodnění tohoto usnesení prvostupňový správní orgán uvedl, že rozhodnutí o pořádkové pokutě bylo vydáno v průběhu řízení ve věcech kázeňských, které bylo vedeno podle zákona o služebním poměru. Poté zdůraznil, že řízení o uložení pořádkové pokuty jako řízení *ex officio* je samostatné (nezávislé) řízení, které bylo v dané věci vedeno výhradně podle správního řádu, nikoliv podle zákona o služebním poměru. Žádost žalobce na přiznání nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru proto neakceptoval s tím, že v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty bylo v otázce nákladů řízení třeba postupovat podle § 79 správního řádu. Jestliže tedy žalobce požadoval uhradit náklady řízení, na které není zákonný nárok, bylo třeba jeho žádost posoudit jako žádost zjevně právně nepřípustnou.
4. Žalobce podal proti usnesení prvostupňového správního orgánu o zastavení řízení o žádosti odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný konstatoval, že s žalobcem bylo vedeno kázeňské řízení podle § 186 a násl. zákona o služebním poměru. Uvedl, že příslušný služební funkcionář, který vedl kázeňské řízení, využil institutu, který je obsažen v obecné právní úpravě správního řízení, tj. prostředku zajišťujícího řádný průběh správního řízení, a uložil žalobci pořádkovou pokutu podle § 62 správního řádu. Vysvětlil, že rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty je prvním úkonem zvláštního řízení o uložení pořádkové pokuty, které však z povahy věci nelze vést samostatně, bez existence hlavního řízení. Vzhledem k tomu, že institut pořádkové pokuty není v zákoně o služebním poměru obsažen, aplikují se při ukládání pořádkové pokuty vždy příslušná ustanovení správního řádu. Zdůraznil, že se jedná o řízení vedené výhradně podle správního řádu a nikoliv podle zákona o služebním poměru. Poukázal na to, že pro řízení vedená podle zákona o služebním poměru se subsidiárně použije správní řád, zatímco pro řízení vedená podle správního řádu se zákon o služebním poměru subsidiárně nepoužije. Dovodil, že pokud jde o náhradu nákladů řízení, uplatní se v řízení o uložení pořádkové pokuty vždy § 79 odst. 3 správního řádu, podle něhož nese své náklady nejen správní orgán, nýbrž i účastník řízení. Dospěl proto k závěru, že žádost žalobce, aby mu

byla přiznána náhrada nákladů řízení o odvolání proti rozhodnutí o pořádkové pokutě podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, byla zjevně právně nepřípustná, a to i v situaci, kdy byl žalobce se svým odvoláním úspěšný. Žalobce totiž neměl na přiznání náhrady nákladů řízení v předmětném správním řízení nárok, jelikož § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru se v daném případě neuplatnil. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový správní orgán postupoval zcela v souladu s právními předpisy, když řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil. Dodal, že předmětné řízení nebylo vedeno podle zákona o služebním poměru, a proto se v něm neuplatní institut poradní komise; ve snaze zohlednit tvrzení a požadavky žalobce však jeho odvolání k posouzení poradní komisi předložil. Vysvětlil, že takto postupoval, aby byl žalobce ubezpečen, že se jeho argumenty dostatečně zabýval, a aby bylo bez pochybností zřejmé, že ve věci není možné postupovat podle zákona o služebním poměru; seznámení žalobce s vnitřními předpisy týkajícími se řízení ve věcech služebního poměru bylo proto podle žalovaného bezpředmětné a nadbytečné. Závěrem uvedl, že návrhu žalobce na přiznání náhrady nákladů řízení, který vznesl v odvolání, nelze s odkazem na výše uvedenou argumentaci vyhovět.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byla porušena procesní ustanovení zákona o služebním poměru, nebyl správně zjištěn skutkový stav a došlo k nesprávnému právnímu posouzení dané věci. Zdůraznil, že k řízení o uložení pořádkové pokuty došlo v přímé souvislosti s řízením ve věcech kázeňských vedeného dle zákona o služebním poměru. Uvedl, že tato dvě řízení spolu vzájemně úzce souvisela a řízení o uložení pořádkové pokuty by nemohlo být vedeno samostatně bez ohledu na existenci řízení ve věcech kázeňských. Poukazoval na limitaci subsidiárního užití správního řádu, neboť správní řád je možno užít výhradně v případech, kdy daná problematika není upravena v zákoně o služebním poměru; v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011-62. Byl přesvědčen, že v řízení o uložení pořádkové pokuty nebylo užití procesních ustanovení správního řádu na místě, neboť ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru jsou komplexně obsažena v rámci zákona o služebním poměru. Zdůraznil, že v zákoně o služebním poměru je náhrada nákladů řízení upravena v § 177. Z § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru pak dovodil, že jestliže je účastník v řízení o odvolání úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Žalobce dále uvedl, že uložení pořádkové pokuty je prostředkem, který slouží k realizaci hlavního řízení; z tohoto důvodu je v rámci něj třeba postupovat primárně dle předpisu, který upravuje hlavní řízení. V žalobcově věci byl takovým předpisem zákon o služebním poměru. Žalobce proto nesouhlasil se závěry žalovaného, že řízení o uložení pořádkové pokuty bylo vedeno dle procesních ustanovení správního řádu, nikoliv dle procesních ustanovení zákona o služebním poměru. Měl za to, že jak hlavní řízení, tak rovněž řízení o uložení pořádkové pokuty byla řízeními vedenými dle zákona o služebním poměru.
6. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že jeho žádost byla natolik obecná, že jí nebylo možné vyhodnotit jako žádost. Nerozuměl tomu, proč v takovém případě nebyl vyzván k doplnění podání. Namítal proto procesní pochybení, které mělo případně vliv na správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Poukázal rovněž na nejednotnost rozhodovací praxe žalovaného, resp. prvostupňového správního orgánu, když v jednom případě o náhradě nákladů řízení bylo rozhodováno samostatným usnesením a v jiném v rámci rozhodnutí ve věci samé. Uvedl, že taková nejednotnost již sama o sobě značí libovůli. Namítal, že překvapivost postupů v rozhodovací činnosti správních orgánů je zásahem do jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.
8. Zjevnou libovůli spatřoval taktéž v tom, že jeho odvolání bylo předloženo senátu poradní komise k zaujetí jejího stanoviska. Uvedl, že činnost senátu poradní komise se uplatňuje výhradně v řízeních ve věcech služebního poměru tak, jak vyplývá z ustanovení § 194 zákona o služebním poměru. Dovodil, že fakticky bylo řízení o uložení pořádkové pokuty, včetně tohoto odvolacího řízení, vedeno dle zákona o služebním poměru, nikoliv dle správního řádu. Poukázal na to, že žalovaný *de facto* postupoval dle zákona o služebním poměru, aby takovým postupem dokázal, že je zřejmé, že podle tohoto zákona postupovat nelze; to považoval za zmatečné. Uvedl, že s ohledem na skutečnost, že odvolání bylo předloženo k projednání senátu poradní komise, měly mu být zaslány vnitřní předpisy upravující její jednání. Ty však žalobci zaslány nebyly, ačkoliv o to výslovně žádal, čímž byla opakovaně krácena jeho práva.
9. Konstatoval, že žalovaný si je vědom skutečnosti, že řízení ve věci pořádkové pokuty mělo být vedeno dle ustanovení zákona o služebním poměru, a podle toho též jednal. Přesto žalovaný krátil práva žalobce, když mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, ačkoliv na ni má zákonný nárok. K charakteristice vedení řízení o pořádkové pokutě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007-49.
10. Žalobce dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno; taktéž z tohoto důvodu jej považoval za nezákonné a nepřezkoumatelné. Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje podklady, ze kterých bylo vycházeno při jeho vydání, úvahy, kterými byl žalovaný veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
11. Namítal rovněž, že žalovaný nerozhodl o celém předmětu řízení. Výroková část žalobou napadeného rozhodnutí totiž neobsahuje rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení, jejichž přiznání žalobce požadoval.
12. Poukázal i na to, že žalovaný zatížil řízení vadou, neboť o jeho odvolání nerozhodl v rámci zákonem stanovených lhůt.
13. Žalobce tak navrhoval zrušit žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 9. 2018 odmítl veškeré žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i prvostupňové usnesení. Zdůraznil, že poradní komise má zákonné uplatnění v řízeních ve věcech služebního poměru, a to pouze jako poradní orgán služebního funkcionáře; její závěry, doporučení či stanoviska nejsou pro žalovaného závazné. Žalovaný odvolání žalobce poradní komisi předložil s ohledem na to, že hlavním argumentem žalobce bylo tvrzení, že řízení má být vedeno podle zákona o služebním poměru. Považoval proto za přínosné získat před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nezávislý a nezávazný právní názor poradní komise. Dodal, že předložení věci poradní komisi je však ve správním řízení skutečností

irelevantní a nepodstatnou; tento postup nemůže znamenat, že řízení bylo vedeno podle zákona o služebním poměru. Co se týče charakteru řízení o uložení pořádkové pokuty, vysvětlil, že k uložení pořádkové pokuty může dojít v rámci konkrétního správního řízení, a v tomto smyslu je možné vidět jeho akcesoritu; totiž že bez hlavního správního řízení není možné uložit pořádkovou pokutu, neboť její uložení je prostředkem k zajištění řádného vedení správního řízení. Procesní úprava uložení pořádkové pokuty je přitom specifická a často i nezávislá na procesní úpravě hlavního řízení. Zdůraznil, že i v řízení ve věcech služebního poměru lze uložit pořádkovou pokutu osobám, které nemohou být účastníky řízení ve věcech služebního poměru, a tudíž se při ukládání této pořádkové pokuty nemohou uplatnit instituty obsažené v zákoně o služebním poměru. Uvedl, že úprava náhrady nákladů řízení v zákoně o služebním poměru je výjimkou ze základního pravidla pro správní řízení; tato výjimka se nicméně uplatní výhradně v řízeních, jejichž účastníky mohou být pouze osoby vyjmenované v § 169 zákona o služebním poměru, tj. účastníci řízení ve věcech služebního poměru. Dodal, že překročení lhůt pro vydání rozhodnutí nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a poukázal na to, že k délce řízení přispěl i žalobce.

15. Žalovaný navrhl soudu aby, nedůvodnou žalobu zamítl.
16. Žalobce v replice ze dne 23. 10. 2018 setrval na svých žalobních námitkách.

III.

Ústní jednání

17. Na ústním jednání dne 17. 3. 2021 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku ve věci a s odkazem na žalobní námitky zdůraznil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc konstatoval, že shledává toto rozhodnutí nicotným ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2020, č. j. 9 Ad 18/2018 – 44.
18. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

V.

Posouzení žaloby

19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru *„[j]estliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.“*

23. Podle § 194 zákona o služebním poměru *„[o] odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.“*
24. Žalobce na ústním jednání ve věci vznesl námitku nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2020, č. j. 9 Ad 18/2018 – 44. Soud konstatuje, že žalobcem tvrzenou nicotností napadeného rozhodnutí se zabýval přednostně, neboť tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum. Ostatně tímto typem vady napadeného rozhodnutí je soud povinen se zabývat i bez návrhu dle § 76 odst. 2 s. ř. s. Soud zdůrazňuje, že žalobce na ústním jednání neuvedl konkrétně, v čem spatřuje nicotnost napadeného rozhodnutí, toliko odkázal na shora uvedená rozhodnutí správních soudů. Námitka nicotnosti tak byla žalobcem uplatněna v ryze obecné rovině, od čehož se odvíjí i níže uvedené vypořádání této námítky soudem.
25. Nicotnost správního rozhodnutí je vymezena v § 77 odst. 1 správního řádu. Vedle rozhodnutí vydaného věcně nepřislušným (prvostupňovým) správním orgánem je nicotným rovněž (zejména) takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, které by mohlo vyvolat příslušné právní následky. Nicotné rozhodnutí trpí vadami, které ve svém důsledku způsobují neexistenci rozhodnutí. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 (publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS), je nicotným takový správní akt, *„[k]terý trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí“* (obdobně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS).
26. Soud konstatuje, že prvostupňové napadené rozhodnutí má formu usnesení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jedná se tedy o usnesení, jímž prvostupňový správní orgán zastavil řízení o žádosti žalobce (o přiznání nákladů řízení dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru) z důvodu její zjevné právní nepřípustnosti. Přičemž zjevně nepřípustnou je jen taková žádost, u níž je i bez dokazování zcela zřejmé, že jí nelze vyhovět, jelikož žadatel se domáhá něčeho, o čem nelze fakticky či právně rozhodovat. V dané věci byl prvostupňový správní orgán přesvědčen, aniž by ve věci činil jakékoliv dokazování, že žalobce nárok na přiznání nákladů řízení dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru nemá, když ve věci nebylo zahájeno dle § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru žádné služební řízení, od něž by se nárok na žalobcem požadované náklady mohl odvíjet. Soud nemá pochyb o tom, že věci služebního poměru náleží do působnosti služebních funkcionářů Policie České republiky, jímž beze sporu je i policejní prezident (prvostupňový správní orgán). Prvostupňový správní orgán je přitom oprávněn dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru rozhodnout o nákladech řízení, měl tak pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce zákonný právní podklad a nerozhodoval mimo okruh své věcné působnosti. Taktéž o odvolání rozhodl příslušný správní orgán, tj. správní orgán

nadřízený policejnímu prezidentovi. Soud tedy neshledal nedostatky v kompetencích prvostupňového ani druhostupňového orgánu. Taktéž ve vydaných rozhodnutích nenalezl žádné zásadní nedostatky projevu vůle správních orgánů, když obě rozhodnutí mají řádnou formu; jejich odůvodnění není nesmyslné ani neurčité; zároveň již z povahy věci nelze prvostupňovým usnesením o zastavení řízení uložit povinnost trestného či absolutně nemožného plnění, natož založit práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje.

27. Pokud žalobce k námitce nicotnost odkazoval na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2020, č. j. 9 Ad 18/2018 – 44, pak soud uvádí, že se nejedná o přílehlavé rozhodnutí v dané věci. Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ad 18/2018 totiž rozhodoval ve skutkově zcela odlišné situaci, když nicotnost konstatoval u toho rozhodnutí (byť o nákladech řízení dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru), jímž však bylo správním orgánem rozhodnuto o odvolání, jenž dle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru, nebylo možno v řízení podat. Pokud žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, pak soud upozorňuje, že v něm Nejvyšší správní soud podrobil přezkumu rozhodnutí vydané v rámci řízení o prohlášení nicotnosti dle § 193 odst. 1 služebního zákona, tedy opět se nejedná o skutkově stejnou věc a navíc Nejvyšší správní soud naopak kladl jednoznačný důraz na vysokou (absolutní) závažnost pochybení správních orgánů, aby tato byla posouzena za způsobující nicotnost. Soud shrnuje, že v dané věci má na ústním jednání žalobcem uplatněnou námitku nicotnosti za zcela nedůvodnou.
28. Stěžejní námitka žalobce spočívala na posouzení, zdali měl žalobce v řízení o odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, které bylo vydáno v rámci řízení o kázeňském přestupku jakožto řízení ve věcech služebního poměru, nárok na náhradu nákladů podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.
29. Soud se nejprve věnoval vztahu správního řádu a zákona o služebním poměru. Soud konstatuje, že touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012-19, ve kterém uvedl, že „[s]právní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah speciality, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije vždy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. V případě, že právní úprava zvláštního zákona vylučuje užití správního řádu, avšak zvláštní zákon současně neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se vždy základní zásady uvedené v § 2 až 8 správního řádu. Zákon o služebním poměru je zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru, v němž se podle § 170 zákona rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu a § 2 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., byť odpovědnost za výkon takového rozhodnutí nese podle § 1 odst. 3 citovaného zákona příslušný bezpečnostní sbor. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, neobsahuje však ani ustanovení vylučující jeho použití. Jak již Nejvyšší správní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

konstatoval v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 – 62, www.nssoud.cz, na který krajský soud odkázal, použije se na základě ustanovení § 1 odst. 2 správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jiný postup.“

30. Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014-69, v němž dovedl, že na řízení o kázeňském přestupku a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 citovaného zákona. V odstavci 1 uvedeného ustanovení je upraveno obecné a jasně vyjádřené pravidlo, které je totožné s pravidlem § 79 odst. 3 správního řádu a které stanoví, že si každý hradí své vlastní náklady řízení sám. Nejvyšší správní soud dále vyložil, že výjimku z výše uvedeného pravidla upravil zákonodárce v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. V něm totiž stanovil, že pokud má účastník řízení úspěch v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, má nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Zákonodárce tedy konkrétně vyjmenoval, v jakých případech řízení má účastník nárok na náhradu nákladů řízení, oproti obecné zásadě, která stanoví, že si hradí své náklady sám; přičemž zároveň stanovil, kdy musí účastník nárok uplatnit, jinak mu nárok zanikne. Zákonodárce tudíž jasně vymezil, v jakých konkrétních řízeních má účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukázal na to, že důvod tohoto vymezení není uveden ani v zákoně o služebním poměru, ani v důvodové zprávě k návrhu zákona o služebním poměru. V důvodové zprávě je k právní úpravě náhrady nákladů řízení totiž uvedena pouze jediná věta, a to, že „[z]ákonem je upraveno také hrazení nákladů řízení ve věcech služebního poměru.“
31. Nejvyšší správní soud dále v bodě [24] citovaného rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014-69, uvedl, že „[v]zal při výkladu ustanovení § 177 odst. 2 za rozhodující, že v tomto odstavci je upravena výjimka z pravidla stanoveného v odstavci 1, že si každý hradí své náklady sám. Obecně se právní doktrína kloní k výkladovému pravidlu, že výjimku z právního pravidla je v pochybnostech třeba vykládat restriktivně, není-li zvláštního důvodu k výkladu jinému. Zde žádný zvláštní důvod k výkladu jdoucímu nad rámec doslovného znění zákona vůbec nelze spatřovat, neboť ani nevystává pochybnost o rozsahu působnosti výjimky. Ten je ze samotného znění zákona dostatečně zřejmý. Doslovný výklad není zejména nutno korigovat kvůli požadavku ústavní konformity výkladu „jednoduchého“ práva, neboť je v zásadě v diskreci zákonodárce, jakým způsobem upraví otázku nesení nákladů řízení před správními úřady. Pokud by takové náklady vznikly v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu správního orgánu, byla by jejich náhrada bez dalšího zásadně možná cestou náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Jestliže v daném typu řízení zákonodárce zavedením možnosti náhrady nákladů některých řízení přímo v souvislosti s těmito řízeními, byl-li v nich účastník zcela či zčásti procesně úspěšný, pozici jednotlivce učinil komfortnější oproti minimálnímu ústavnímu požadavku plynoucímu z čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, využil své zákonodárné diskrece; nad její rámec, který je v zákoně jasně vyjádřen, však není třeba v daném případě rozsah náhrady nákladů řízení výkladem rozšiřovat.“
32. Je tedy zřejmé, že účastník řízení ve věcech služebního poměru má v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru nárok na náhradu nákladů pouze a jenom v konkrétních

řízení vyjmenovaných zákonodárcem – v řízení o odvolání, v řízení o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný.

33. Žalobce se domáhal náhrady nákladů v řízení o odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. Soud se proto dále zabýval tím, zda řízením o odvolání je v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru myšleno řízení o jakémkoliv odvolání, které je podáno v rámci řízení ve věcech služebního poměru, nebo toliko řízení o odvolání proti meritornímu či konečnému rozhodnutí vydanému v řízení ve věcech služebního poměru. Soud dospěl k závěru, že za „řízení o odvolání“ ve smyslu § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru je třeba považovat pouze řízení o odvoláních, která směřují proti rozhodnutím ve věci samé nebo jiným rozhodnutím, kterými se řízení ve věcech služebního poměru končí. Soud přitom vyšel ze systematického výkladu zákona o služebním poměru. Zákonodárce totiž v § 1 odst. 1 zákona o služebním poměru uvedl, že tento zákon upravuje mimo jiné právě řízení ve věcech služebního poměru; řízení ve věcech služebního poměru přitom upravil v části dvanácté. Část dvanáctá zákona o služebním poměru obsahuje poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru; tato úprava však není ani zdaleka komplexní, a proto se tam, kde je úprava řízení ve věcech služebního poměru nedostatečná, podpůrně použije správní řád. Tak za situace, kdy zákon o služebním poměru neupravuje institut pořádkové pokuty, je nutno aplikovat § 62 správního řádu, jakož případně i jiná ustanovení správního řádu. Zákonodárce zároveň výslovně stanovil pro řízení ve věcech služebního poměru některé odchylky od správního řízení podle správního řádu, přičemž jednou z nich je právě ustanovení týkající se nákladů řízení. Jak už bylo uvedeno výše, důvodová zpráva k tomu uvádí pouze jedinou větu, a to že *„[z]ákonem je upraveno také hrazení nákladů řízení ve věcech služebního poměru.“* Zákonodárce přitom stanovil, že předmětem řízení ve věcech služebního poměru jsou práva a povinnosti účastníků (§ 170); nejsou tím však myšlena jakákoliv práva a povinnosti účastníků (zpravidla příslušníků), nýbrž práva a povinnosti, která mají souvislost s výkonem služby; tedy ta, která pro ně vyplývají zejména ze zákona o služebním poměru. Zákonodárce dále výslovně stanovil, na které věci, které se svou povahou k výkonu služby vztahují, se řízení ve věcech služebního poměru nevztahuje (§ 171).
34. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007-49, uvedl, že ukládání pokuty za pořádkové delikty se děje „uvnitř“ jiného, „hlavního“ řízení, resp. že ukládání pořádkových pokut se neděje a nemůže dít v nějakém vlastním „pseudo-samostatném“ řízení. Soud s tímto souhlasí, ovšem na rozdíl od žalobce z uvedeného nedovozuje, že by řízení o uložení pořádkové pokuty bylo řízením ve věcech služebního poměru. Řízení o uložení pořádkové pokuty má své místo a opodstatnění jen uvnitř řízení ve věcech služebního poměru; jeho předmětem nicméně nejsou práva a povinnosti žalobce týkající se jeho služby, nýbrž zajištění účelu a bezvadného průběhu probíhajícího řízení ve věcech služebního poměru.
35. Účelem každého správního řízení, tedy i řízení ve věcech služebního poměru, je rozhodnout ve věci samé (vydat meritorní rozhodnutí). V průběhu řízení však správní orgán rozhoduje též o dalších otázkách, včetně procesních (např. návrhy podjatosti rozhodujících orgánů, návrhy na přerušování řízení). Pokud by soud připustil argumentaci žalobce, znamenalo by to, že by účastník řízení ve věcech služebního poměru mohl požadovat náhradu nákladů od bezpečnostního sboru v případě úspěchu s jakýmkoliv svým odvoláním, včetně odvolání proti rozhodnutí procesní povahy. Účastníkovi by v takovém případě mohla být přiznána náhrada nákladů řízení v průběhu jediného

„hlavního“ řízení i opakovaně, navíc ještě před tím, než by bylo zřejmé, zda tento účastník byl či nebyl v daném hlavním řízení úspěšný. Jinými slovy, důsledkem výkladu, který predestřel žalobce, by byla nutnost rozhodovat o nákladech řízení ve věcech služebního poměru při každém odvolání (rozkladu apod.) podaném v rámci tohoto řízení, tedy během jednoho „hlavního“ řízení i několikrát a bez ohledu na jeho výsledek. Takový výklad by však ad absurdum vedl k řetězení povinnosti služebního orgánu hradit náklady řízení účastníkům několikrát v průběhu jednoho řízení, a to ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé; uvedený postup úpravy nákladů řízení dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru zajisté neměl zákonodárce v úmyslu zavést.

36. Soud je přesvědčen, že v tomto případě je třeba vzít v potaz účel řízení o udělení pořádkové pokuty. Udělení pořádkové pokuty účastníkovi je totiž sankčním opatřením, jež nachází uplatnění toliko v rámci vedeného hlavního řízení a slouží mimo jiné k vynucování procesních povinností účastníků řízení z hlediska postupu v hlavním řízení tak jako tomu bylo v tomto případě. Žalobci byla pořádková pokuta uložena za ztěžování postupu v řízení, spočívajícím v nedostavení se k nařízenému jednání bez vážného důvodu.
37. Taktéž soud zdůrazňuje, že řízení o nákladech přitom není řízením odlišným od řízení v meritu věci. Jde pouze o rozdílný hmotněprávní nárok, který se však vztahuje k primárnímu a *de facto* hlavnímu nároku, o jehož vyřešení v daném řízení jde. Jinými slovy, hrazení nákladů je zásadně vždy navázáno na rozhodnutí o předmětu řízení, v jehož souvislosti takové náklady vznikly. Uvedenému nasvědčuje taktéž skutečnost, že výrok o povinnosti nahradit náklady řízení zůstává i v případě, že je o ní rozhodnuto samostatným rozhodnutím o nákladech řízení, závislým výrokem, jehož procesní osud se musí odvíjet od výroku ve věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2019, č. j. 9 Azs 148/2018-26). Jak již soud uvedl výše, předmět řízení o uložení pořádkové pokuty a řízení ve věcech služebního poměru je odlišný. Soud je přitom přesvědčen, že § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru váže nárok na náhradu nákladů na úspěch v řízení o odvolání proti rozhodnutí, jehož předmětem bylo (výlučně) rozhodování ve věcech služebního poměru. Náklady, které žalobci vznikly v souvislosti s rozhodnutím o uložení pořádkové pokuty, však není možné považovat za náklady, které se vztahují k předmětu hlavního řízení (a k úspěšnosti žalobce v tomto řízení), jímž je právě řízení ve věcech služebního poměru.
38. Jestliže tedy řízení o uložení pořádkové pokuty není řízením ve věcech služebního poměru, je zřejmé, že § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru se na něj nevztahuje. Soud se proto ztotožnil se žalovaným v tom, že na náklady vzniklé v souvislosti s řízením o uložení pořádkové pokuty je třeba aplikovat ustanovení správního řádu.
39. Soud v této souvislosti dodává, že obdobně jako v jiných (nejen správních) řízeních vznikají i účastníkům řízení ve věcech služebního poměru náklady. Zákon o služebním poměru nestanoví, kdy a jakým způsobem má být o nákladech rozhodnuto. Lze však vycházet z toho, že rozhodnutí o nákladech řízení je zpravidla možné vydat nejen na konci řízení, nýbrž i v jeho průběhu. V průběhu řízení se přitom typicky bude jednat o rozhodování o nárocích jiných osob než účastníků řízení, neboť v takovém případě není nezbytné vyčkávat na výsledek řízení ve věci samé. Naopak při rozhodování o náhradě nákladů řízení v závislosti na úspěšnosti v řízení, je z logiky věci nutné vyčkat právě výsledku řízení ve věci samé. Právě o druhý uvedený případ se jedná v nyní projednávané věci.

40. Soud dále konstatuje, že o nákladech řízení musí správní orgán vždy vydat rozhodnutí. Soud však dodává, že rozhodovat o nákladech řízení je možné jak samostatným rozhodnutím, tak i v rámci jiného rozhodnutí, a to zpravidla v rozhodnutí ve věci samé, jež byla v řízení, kde náklady vznikly, řešena. Nikde přitom není stanoveno, jakou z variant je správní orgán v daném případě povinen vybrat. Soud proto neshledal v postupu správních orgánů, které o nákladech řízení rozhodly v jednom případě samostatným usnesením a v jiném případě v rámci rozhodnutí ve věci samé, žádné pochybení. Soud v tomto postupu nespatřuje ani libovůli správních orgánů či nejednotnost správní praxe, která by měla za následek zásah do práva žalobce na spravedlivý proces. Podstatné je totiž toliko to, zda o zákonném nároku žalobce na náhradu nákladů řízení bylo správními orgány rozhodnuto, nikoliv jakou konkrétní (zákonnou) formu k tomu správní orgány zvolily. Soud tudíž neshledal ani tyto námitky žalobce důvodnými.
41. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že žalovaný nerozhodl o celém předmětu řízení, neboť ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Soud uvádí, že žalobci lze dát za pravdu, že rozhodnutí o nákladech musí mít podobu výroku, resp. být součástí výrokové části rozhodnutí. Soud však konstatuje, že v nyní projednávané věci o nákladech rozhodnuto bylo, a to usnesením prvostupňového správního orgánu o zastavení řízení o žádosti. Za situace, kdy předmětem řízení bylo rozhodování o žádosti žalobce o přiznání nákladů řízení, bylo zastavením takového řízení z důvodu zjevné právní nepřipustnosti rozhodnuto právě o nároku žalobce na náhradu nákladů řízení. Dožaduje-li se žalobce, aby v žalobou napadeném rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti uvedenému usnesení, byl uveden ještě i výrok o náhradě nákladů řízení, jedná se podle názoru soudu o zcela účelovou námitku. V logice žalobcových argumentů by totiž správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí, ať už prvostupňovém nebo odvolacím, rozhodovat o nákladech řízení. Správní orgány však povinnost rozhodovat o nákladech řízení, resp. o zákonném nároku účastníků či jiných osob zúčastněných na řízení anebo o uložení povinnosti k peněžitému plnění těmto osobám, mají pouze v případě, že takový nárok nebo taková povinnost těmto osobám vznikly. V nyní projednávané věci žalobci zákonný nárok na náhradu nákladů řízení nevznikl, o čemž správní orgány řádně rozhodly, a proto soud ani této žalobní námitce nepřisvědčil.
42. K námitce žalobce, že jeho žádost nebyla natolik obecná, aby ji nebylo možné vyhodnotit jako žádost, resp. že měl být vyzván k jejímu doplnění, soud konstatuje, že tato námitka je bezpředmětná. Prvostupňový správní orgán žádost žalobce ohledně náhrady nákladů řízení za obecnou nepovažoval, vyhodnotil ji jako samostatnou žádost podle § 45 správního řádu a proto o ní rozhodl samostatným usnesením; za takové situace zřejmě nejen nepovažoval za nutné žalobce vyzývat k doplnění jeho žádosti, nýbrž z případné obecnosti ani nedovožoval žádné pro žalobce nepříznivé následky. Soud v takovém postupu neshledává žádné procesní pochybení správních orgánů. Žalobcem citované konstatování žalovaného v odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí na tomto ničeho nemění.
43. Žalobce dále namítal, že mu nebyly zaslány vnitřní předpisy upravující jednání senátu poradní komise ve smyslu § 194 zákona o služebním poměru. Ze skutečnosti, že jeho odvolání bylo senátu poradní komise předloženo, taktéž dovožoval, že řízení o uložení pořádkové pokuty bylo vedeno podle zákona o služebním poměru. Soud má shodně se žalobcem za to, že institut poradní komise se uplatní výhradně v řízeních ve věcech služebního poměru. Soud však již výše vysvětlil, že řízení o uložení pořádkové pokuty

není řízením ve věcech služebního poměru; institut poradní komise se v něm tudíž neuplatní. Soud poukazuje na to, že poradní komise je vysoce odborným orgánem, který navrhuje služebnímu funkcionáři jak o opravných prostředcích rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019 - 32, který v této souvislosti odkazuje na komentář k zákonu o služebním poměru k § 194, tj. BLAHUT, A. Poradní komise. In: J. CHROBÁK, A. BLAHUT, J. KULHÁNEK a S. VODIČKA. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Praktický komentář* [ASPI verze 2020]. 1. Praha: Wolters Kluwer, 2019 [cit. 2020-09-17]. ISBN 978-80-7598-539-2). Soud uvádí, že funkce poradní komise jakožto odborného orgánu je v řízeních ve věcech služebního poměru zřejmá. V řízení o uložení pořádkové pokuty však není názor takového zvláštního a vysoce odborného poradního orgánu třeba; rozhodování o uložení pořádkové pokuty totiž nikterak nesouvisí se služebním poměrem a výkonem služby. Soud je z uvedených důvodů přesvědčen, že žalovaný nikterak nezkrátil žalobce na jeho právech, pokud mu vnitřní předpisy upravující jednání poradní komise v nyní projednávané věci nezaslal. V nyní projednávané věci totiž žalovaný vůbec nebyl povinen odvolání poradní komisi předkládat. Předložil-li přesto žalovaný odvolání poradní komisi, jednalo se o postup sice nadbytečný, ovšem nikoliv nezákonný. Soud má přitom pro takový postup žalovaného do jisté míry pochopení. Je očividné, že žalovaný byl požadavkem žalobce na náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru v řízení o uložení pořádkové pokuty zaskočen, a proto chtěl mít jistotu, že ve věci nelze podle zákona o služebním poměru postupovat. Soud opakuje, že tento postup žalovaného byl zcela nadbytečný; nezpůsobuje však zmatečnost řízení či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pro úplnost dodává, že závěry poradní komise nejsou pro žalovaného závazné.

44. Žalobce žalovanému vytýkal i nedodržení lhůty k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že ani toto pochybení žalovaného nemá za následek takové zkrácení práv žalobce, které by samo o sobě ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. jeho soulad s hmotným právem.
45. Závěrem soud k žalobcem poměrně obecně koncipované námitce nepřezkoumatelnosti konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmito povinnostem dostál. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.’ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.